

A ako se to ipak dogodi, [353] »Dat ćemo državi to dijete kao kopile, nezakonito i neposvećeno.« Tim zakonima zabranjuje sve ono što kaže Aristotel: Od svega najnedoličnije ocu sa sinom i bratu s bratom.

Nije istina ni to što dodaje: »da zabranjuje snošaj ni iz kojega drugog razloga nego zbog toga što bi naslada bila suviše snažna.« To je Platon, naime, zabranio zbog nedoličnosti, kako smo upravo vidjeli. Nije istina ni to »da je mislio da ni po čemu nije važno je li to otac ili sin ili braća međusobno.« Dapače, Platon je smatrao da je to vrlo važno kad zabranjujući kaže: »osim s kćerkom, majkom, kćerinim kćerima i starijom majčinom rodbinom, žene pak <mogu> sa svima, osim sa sinom, ocem i njegovim starijim i mlađim rođacima.« I odmah kaže koji su to i kako se poznaju. Netočno je, dakle, Aristotel to njemu pripisao: da je Platon smatrao da to uopće nije važno.

Nadalje, to što kaže da je ratarima korisnije učiniti zajedničkim žene i djecu⁴, nego borcima, jer će se manje voljeti, a takvi bi trebali biti podanici za poslušnost koji ne teže za prevratom, netočna je pretpostavka da je među ljudima, kojima je to zajedničko, manja ljubav. Za tu ljubav i sam kaže da je najveće dobro za države: »Smatramo da je državama prijateljstvo najveće od dobara, jer ćemo tada najmanje podizati bune.«

⁴ Usp. ARIST. Pol. 1262a.40 – b.4